

чими, че на редица места - по негови собствени думи на повече от 30 места в България - той формира от тях тайни ядра, които дори нарича комитети.¹⁹ Мемоарните разкази на войводата Панайот за известията, получавани от Раковски за предстоящите революционни събития и призивите му той и момците му да се подготвят за дейно участие в тях, което Хитов наистина започва, потвърждават недвусмислено фактите за контактите на Раковски с привърженици на въоръжената борба вътре в България в самото начало на 60-те години, както и това, че "четническата тактика" по замислите и реализацията ѝ съдържа два взаимно свързани и обусловени елемента: големи и по възможност добре въоръжени чети от родолюбци, напуснали отечеството си, и по-малки вътрешни местни чети, главно на базата на традиционното хайдушко движение, но организирани от съмишленици, които Раковски е призовал да работят за предстоящото въстание. Разбира се, вторият, вътрешният елемент е в този момент още в зачатъчна фаза и като проект, и като реализация, особено що се отнася до хората от създадените нови революционни ядра - "комитети" и до техните подготвителни действия. Без постоянна работа, указания и ръководство на една вътрешна организаторска сила и без отговорно лице или група лица, които да осигурят и подготовката, и участието на народа, организационните ядра все още имали повече пожелателен и перспективен характер. Защото, както практиката показала, дори две-тригодишната работа на В.Левски в България срещала немалки трудности от обективен и субективен характер. Така че съобщенията на Раковски до привърженици в страната и призивите му да вдигнат народа на въстание едновременно с преминаването на голямата емигрантска чета или чети, нямали изгледи да бъдат бързо и успешно осъществени, както и станало. Всъщност, доколкото може да се съди от разказите на П.Хитов, на този ранен етап в началото на 60-те години главно хайдушките чети, поне неговата със сигурност, били най-надеждният активен вътрешен фактор за революционно раздвижване в България и подкрепа на емигрантския отряд. И Раковски разчитал именно на тези вътрешни сили като главна опора за външните въоръжени части, които заедно да реализират народното въстание в България.

Във всеки случай очакваните и осъществените, макар и частично, революционни събития през 1862 г. бележат несъмнено края на класическото хайдутство и началото на неговото приобщаване към новите идеи и организация на Г.С.Раковски, т.е. постепенното му вращаване, претопяване и целенасочване към общонационалното организирано революционно движение начело с Раковски. Очевидно е също така, че той отрежда в този процес на прелом към новия етап важно място на П.Хитов. И с основание.

3. Панайот Хитов в Румъния и Сърбия (1869-1876 г.) Дейността му в и за БРЦК. Неговите бележки по Проектоустава. Отношенията му с Васил Левски.

Направеният анализ ни убеждава, че дори най-ранният период от революционната дейност на П.Хитов - хайдутството, далеч не е еднозначен като съдържание